

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Davida Hipšera v právní věci žalobce: **V. D. L.**, zastoupen Mgr. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Helénská 4, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2016, č. j. 49 Az 60/2015 - 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna advokáta Mgr. Filipa Schmidta, LL.M. **se určuje** částkou 4 114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 23. 4. 2015, č. j. OAM-6/LE/BE02-HA08-2015, neudělilo žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Praze, který ji zamítl rozsudkem ze dne 30. 9. 2016, č. j. 49 Az 60/2015 - 38.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[4] Stěžovatel na prvním místě brojil proti procesnímu postupu krajského soudu, neboť ten mu stanovil podle § 72 odst. 2 s. ř. s. krátkou lhůtu pro doplnění blanketní žaloby o žalobní body. U soudu dále nebyl k dispozici k nahlížení správní spis žalovaného. Bylo tak prakticky nereálné, aby stěžovatel žalobní body v dané lhůtě formuloval dostatečně precizně. S ohledem

na specifický charakter řízení o mezinárodní ochraně by proto měl být stěžovatel vyzván k doplnění žaloby až po předložení správního spisu soudu.

[5] Krajský soud a žalovaný nesprávně posoudili otázku udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Stěžovatel tvrdil, že je při návratu do země původu ohrožen extrémní chudobou. Žalovaný přitom sám uvedl, že sociální systém v zemi původu je nedostatečný, důsledkem čehož je rozsáhlý přesun lidí do měst a do jiných států. Stěžovateli zároveň hrozí vážná újma ze strany vymahačů dluhů, neboť vymáhání dluhů často probíhá za použití násilí. Žalovaný ani krajský soud však dostatečně nezohlednili dopad zmíněných okolností na život stěžovatele a jeho rodiny. Žalovaný se měl těmito okolnostmi zabývat rovněž při posouzení podmínek pro udělení humanitárního azylu, což však neučinil. Krajský soud se pak omezil toliko na citaci judikatury, podle níž je soudní přezkum ve vztahu k humanitárnímu azylu omezen.

IV.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Vzhledem k tomu, že se v projednávané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s. otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně vyřešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[8] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu totiž poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatel ve své stručné argumentaci nevyložil žádné důvody, které by svědčily pro odklon.

[9] K otázce lhůty pro doplnění žalobních bodů Nejvyšší správní soud poukazuje na svou ustálenou judikaturu, podle které musí žaloba obsahovat alespoň jeden projednatelný žalobní bod. Pokud tomu tak není, žalobce musí žalobní body doplnit ve lhůtě pro podání žaloby ve smyslu § 71 odst. 2 s. ř. s. (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS, rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2010, č. j. 7 As 15/2010 - 56). Závěry vyplývající z citované judikatury stěžovatel ostatně ani nerozporuje.

pokračování

[10] Stěžovateli bylo rozhodnutí žalovaného doručeno dne 29. 4. 2015. Žalobu podal dne 13. 5. 2015, tedy čtrnáctý den lhůty. V žalobě zároveň požádal o ustanovení zástupce pro řízení o žalobě, v důsledku čehož došlo ke stavení lhůty až do právní moci rozhodnutí o žádosti o ustanovení zástupce. Rozhodnutí o ustanovení zástupce stěžovateli nabylo právní moci 19. 5. 2015, od tohoto dne tedy počal běžet zbývající jeden den lhůty pro doplnění žaloby. Žalobce dne 20. 5. 2015 doplnil žalobu o žalobní body a současně požádal o prodloužení lhůty o 10 dnů, čemuž soud vyhověl usnesením ze dne 26. 5. 2016. Ze spisového materiálu tedy vyplývá, že stěžovateli byla na vlastní žádost lhůta pro doplnění žaloby prodloužena na celkových 11 dnů. Měl tudíž dostatek času na doplnění žalobních bodů a jejich případné rozšíření. Stěžovatel nicméně namítá, že jiné správní soudy k dopočítávání lhůty přistupují odlišně. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že „úhelným kamenem“ pro posouzení zákonnosti jsou pouze zákon a relevantní judikatura; ta je ve vztahu k této otázce jednotná a jednoznačná. Krajský soud se v dané věci od zákona a judikatury Nejvyššího správního soudu neodchýlil. Nelze mu proto nic vytknout a nebylo by ani možné po něm požadovat, aby postupoval odlišně.

[11] Co se týče další námitky týkající se správního spisu, k této otázce se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v usnesení ze dne 10. 11. 2016, č. j. 10 Azs 198/2016 - 37. Stěžovatelův zástupce věděl, že se správní spis nachází u žalovaného, již první den jedenáctidenní lhůty pro doplnění žaloby, tj. 20. 5. 2015, kdy jeho zmocněnec nahlížel do soudního spisu. Zástupce nadto sídlí v totožném městě jako žalovaný, nutnost nastudovat správní spis v jeho sídle pro něj proto nemohla představovat podstatnou překážku.

[12] Stěžovatel dále namítal nedostatečné posouzení možného ohrožení extrémní chudobou a hrozícího nebezpečí ze strany věřitelů. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně vyslovil, že ekonomické důvody nejsou samy o sobě důvodem pro udělení azylu (srov. např. rozsudky ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003 - 43, nebo ze dne 30. 11. 2005, č. j. 2 Azs 222/2005 - 61). Nejvyšší správní soud již řešil také otázku pronásledování ze strany soukromých osob. Z této judikatury přitom vyplývá, že pronásledování tohoto charakteru nemůže být důvodem pro udělení azylu, pokud v zemi původu existuje možnost domáhat se ochrany u státních orgánů (viz rozsudek ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, nebo rozsudek ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57). Reálně dostupné prostředky ochrany je nadto nutné vyčerpat, přičemž této povinnosti se nelze zbavit pouhým odkazem na nedůvěru ve státní instituce (rozsudek ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 - 41, a rozsudek ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 - 37). Z rozhodnutí žalovaného i krajského soudu vyplývá, že se těmito otázkami v kontextu žádosti o udělení mezinárodní ochrany a žalobního návrhu zabývali dostatečně.

[13] Humanitárním azylem se Nejvyšší správní soud zabýval rovněž v řadě svých rozhodnutí (viz zejména rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55), z nichž vyplývá, že je na uvážení správního orgánu, zda humanitární azyl udělí, či nikoliv; míra volnosti uvážení správního orgánu je limitována pouze zákazem libovůle. Nejvyšší správní soud ve své ustálené judikatuře specifikoval skutečnosti, které jsou obvyklými důvody pro udělení azylu z humanitárních důvodů, tím však není stěžovatelem uváděný důvod, tj. ekonomické problémy či těžké životní podmínky (srov. usnesení ze dne 28. 12. 2010, č. j. 8 Azs 16/2010 - 79). Žalovaný rozhodnutí ve vztahu k humanitárnímu azylu odůvodnil sice stručně, avšak v kontextu celého rozhodnutí dostatečně a v souladu se zákonem a judikaturou.

[14] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Proto kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[15] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[16] Stěžovateli byl krajským soudem ustanoven advokát podle § 35 odst. 8 s. ř. s., podle jehož poslední věty platí, že zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Při přiznání odměny v dané věci Nejvyšší správní soud určil odměnu výše uvedenému advokátovi ve výši 3 400 Kč [jeden úkon právní služby po 3 100 Kč dle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, s přihlédnutím k ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) téže vyhlášky (návrh ve věci samé), a jeden režijní paušál po 300 Kč za jeden úkon právní služby dle 13 odst. 3 téže vyhlášky]. Částka 3 400 Kč poté byla navýšena o částku 714 Kč odpovídající DPH ve výši 21 %. Celková částka 4 114 Kč bude k rukám advokáta vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2016

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu